

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 157/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **GfK Slovakia, s. r. o.**, Karadžičova 16, Bratislava, IČO 00 602 272, zastúpenej advokátskou kanceláriou **BUŽEK & TEREM** advokáti s. r. o., Mariánska 12, Bratislava, IČO 36867276, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Asan/20/2019 z 20. februára 2020 a konaniu, ktoré mu predchádzalo, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“), ako aj čl. 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a konaním najvyššieho súdu, ktoré mu predchádzalo. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a uhradiť trovy konania pred ústavným súdom v predbežnej výške 450,29 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Inšpektorát práce Prešov (ďalej len „IP-Prešov“) rozhodnutím č. k. P:159/2013-R3, S/2017/571/13230/17 z 27. septembra 2017 v zmysle zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) uložil sťažovateľke pokutu 10 000 eur za porušenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nelegálnej práci“), voči čomu sa sťažovateľka odvolala.

4. Národný inšpektorát práce (ďalej len „N-IP“) svojím rozhodnutím č. S/2013/03765-2.1, O-808/2017 z 13. decembra 2017 zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie IP-Prešov, čo bolo pre sťažovateľku dôvodom na podanie správnej žaloby na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“).

5. Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 6S/11/2018-95 z 25. apríla 2019 v zmysle § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú, čo viedlo ku kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

6. Najvyšší súd ako súd kasačný napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú v zmysle § 461 SSP.

7. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti preskúmal nielen rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, ale aj rozhodnutia N-IP a konanie, ktoré mu predchádzalo. Pokiaľ ide o námietku absencie protiprávneho konania sťažovateľky a s tým súvisiace vymedzenie skutku, najvyšší súd poukázal na svoj skorší rozsudok č. k. 10Sžo/241/2015 z 29. novembra 2016, ktorým zrušil skoršie rozhodnutie N-IP a kde konštatoval: „... *nakoľko v skutkovej vete rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu... chýba ustanovenie zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v znení účinnom v čase rozhodovania, ktoré mal žalobca svojím konaním porušiť, teda naplnenie pojmového znaku protiprávnosti, je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z hľadiska posúdenia a preskúmania naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty správneho deliktu nelegálneho zamestnávania... nepreskúmateľné, a teda nezákonné.*“ N-IP odstránil nedostatok úpravou skutkovej vety tak, že uviedol ustanovenie zákona o sociálnom poistení, ktoré mala sťažovateľka porušiť, a to ako jeho číselným, tak aj slovným vyjadrením.

8. Skúmaný správny delikt odkazuje na blanketové právne normy zákona o sociálnom poistení, konkrétne § 231 ods. 1 písm. b) bod 4, a to cez poznámku pod čiarou. Najvyšší súd konštatuje, že v čase spáchania skutku bola sťažovateľka povinná prihlásiť do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a na účely úrazového poistenia, garančného poistenia a na účely osobitného predpisu ešte pred vznikom tohto právneho vzťahu, najneskôr pred začatím výkonu práce. Porušenie tejto povinnosti je nesporné. Sporné však je, či toto porušenie možno definovať ako nelegálne zamestnávanie, a to je nutné posudzovať v kontexte § 2 ods. 2 písm. b) zákona o nelegálnej práci. Poznámka pod čiarou v predmetnom znení

„§ 231 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 82/2005 Z.z.“ je dôsledkom nedôslednosti zákonodarcu, keď následná novelizácia zákona o sociálnom poistení nevyriešila potrebu komplexnej úpravy textu vrátane poznámky.

9. Najvyšší súd podotýka, že poznámka pod čiarou nie je normatívnou časťou textu, má len pomocnú funkciu a interpretačný charakter pre „zorientovanie“ a výklad danej normy. Kľúčové je tak brať do úvahy zámer zákonodarcu, ktorým je v tomto prípade ochrana zamestnancov a ich oprávnených (najmä sociálnych) záujmov. Najvyšší súd pripomína, že v rámci správneho trestania sa podmienky zodpovednosti a trestania nesmú rozširovať použitím analógie a uložiť možno len trest vyslovene ustanovený zákonom. Extenzívne výklady skutkových podstat správnych deliktov v neprospech zodpovedného subjektu je neprípustný (rovnako napr. 8Sžo/41/2016). V prípade sťažovateľky je však zákonom uložená povinnosť [§ 231 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona o sociálnom poistení] dostatočne jasná, zrozumiteľná a určitá, a to rovnako, ako súvisiaca odkazná norma [§ 2 ods. 2 písm. b) zákona o nelegálnej práci], ktorá porušenie povinnosti označuje za správny delikt nelegálneho zamestnávania, ktorého dôsledkom je aj dostatočne jasná, zrozumiteľná a určitá sankcia [§ 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona o inšpekcii práce].

10. Najvyšší súd konštatoval, že ako N-IP, tak krajský súd správne identifikovali povinnosť, ktorú sťažovateľka porušila. Zároveň sa stotožňuje s právnym názorom ako správnych orgánov, tak krajského súdu a obranu sťažovateľky považuje za účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti.

11. Najvyšší súd nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky o uplynutí prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie v zmysle § 19 ods. 4 zákona o inšpekcii práce, v súvislosti s tvrdeným oboznámením sa s charakterom obvinenia až z modifikovaného skutku a namietanou protiústavnosťou § 71 SSP. Aj keď v dôsledku výhrad najvyššieho súdu N-IP skutok modifikoval, totožnosť skutku zostala zachovaná a nedošlo ani k jeho rozšíreniu. Skutok definuje účasť obvineného na určitej udalosti opísanej v obvinení, ktorej dôsledkom je škodový následok, čiže totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku aspoň čiastočne, čo v danej veci nepochybne je. Sťažovateľka využila možnosť vyjadriť sa k modifikovanému skutku. Ako krajský, tak najvyšší súd považovali sťažovateľkinu námietku protiústavnosti § 71 SSP za nedôvodnú, pretože jeho účelom je umožniť žalovanému správne orgánu v prípade úspechu žalobcu napraviť vytknuté nedostatky, čo by však v dôsledku obligatórneho procesného postupu správneho orgánu bolo väčšinou zmarené. Žalovaný správny orgán nemôže vedieť a ani ovplyvniť dĺžku súdneho konania. Najvyšší súd nevidel dôvod ani na konanie o súlade § 71 SSP s ústavou, keďže v podstate došlo k prevzatíu § 246d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o prerušení plynutia lehôt vo veciach správnych deliktov, a to opakovane uspelo v abstraktnej kontrole ústavnosti.

12. K sťažovateľkinej námietke porušenia zásady *ne bis in idem* v dôsledku uloženia pokuty za nelegálne zamestnávanie v tom istom období rozhodnutím IP-Prešov č. k. P:193/2013-R2 najvyšší súd dodal, že v danom prípade boli postihnuté nedostatky vo vzťahu k iným zamestnancom a iného výkonu inšpekcie práce, čiže šlo o iný skutok. Sťažovateľka sa dopustila opakujúceho

sa protiprávneho konania so znakmi recidívy, preto N-IP danú situáciu vyhodnotil správne, keď aj napriek tomu, že iné konanie sťažovateľky už bolo postihnuté rozhodnutím č. k. P:193/2013-R2, sankcionoval dané protiprávne konanie.

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkinu námietku výšky uloženej sankcie a porušenie zásad ukladania trestov, najvyšší súd cituje zo svojho rozhodnutia č. k. 1Asan/30/2018 z 19. novembra 2019: «... Je nesporné, že v roku 2013 boli u žalobcu vykonané dve inšpekcie práce zamerané na preverenie dodržiavania tých istých zákonných povinností. Medzi prvou a druhou inšpekciou bol z prvej z nich spísaný protokol zo dňa 2.4.2013, v ktorom bolo žalobcovi vytknuté využívanie závislej práce 10 fyzických osôb, s ktorými mal založené pracovnoprávne vzťahy podľa Zákonníka práce, avšak do začiatku inšpekcie si nesplnil vo vzťahu k týmto osobám ohlasovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni. Tento skutok bol v protokole kvalifikovaný ako nelegálne zamestnávanie a žalobcovi bolo nariadené odstrániť zistené nedostatky a uviesť svoj postup do súladu so zákonom... Žalobca sa teda z protokolu zo dňa 2.4.2013 (zákonom stanoveným spôsobom) dozvedel o tom, akého protiprávneho konania sa dopustil a ako má tento protiprávny stav napraviť. Keďže napriek tomu pokračoval v nezákonnom konaní a naďalej využíval závislú prácu ďalších zamestnancov bez splnenia ohlasovacej povinnosti voči Sociálnej poisťovni, ako to bolo zistené výkonom druhej inšpekcie dňa 26.4.2013, tentokrát vo vzťahu k 169 fyzickým osobám, dopustil sa ďalšieho správneho deliktu... Na účely posúdenia, či išlo zo strany žalobcu o pokračovací správny delikt, alebo súbeh dvoch deliktov, považoval kasačný súd protokol z prvej inšpekcie zo dňa 2.4.2013 (postupujúc primerane podľa §122 ods. 13 Trestného zákona) za činiteľ, ktorý rozdeľuje nelegálne zamestnávanie zo strany žalobcu na dva samostatné skutky spáchané vo viacčinnom súbehu... Kasačný súd je toho názoru, že bolo účelné prejednať oba skutky v spoločnom konaní a rozhodnúť o ich potrestaní jedným rozhodnutím podľa pravidiel o uložení úhrnného trestu primerane podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona alebo § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Žalovaný však po zistení oboch skutkov začal dve samostatné správne konania a ukončil ich vydaním dvoch rozhodnutí o uložení sankcie, pričom za prvý skutok uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000,- eur. Toto potrestanie považoval v konaní o druhom skutku za dôvod (príťažujúcu okolnosť) pre zvýšenie sankcie v rámci prípustnej zákonnej sadzby a uložil žalobcovi pokutu vo výške 100.000,- eur... Pokiaľ ide o samostatné prejednanie každého zo skutkov (správnych deliktov), ktoré sú z vyššie uvedených dôvodov v súbehu, kasačný súd na rozdiel od krajského súdu nepovažoval ich neprejednanie v spoločnom konaní za skutočnosť, ktorá by mala sama osebe za následok takú nezákonnosť v postupe orgánu inšpekcie práce, pre ktorú by bolo potrebné obe rozhodnutia zrušiť ako zmätočné a nariadiť správnenému orgánu spoločné prejednanie oboch deliktov. Kasačný súd vzal v tejto súvislosti do úvahy, že administratívne právne predpisy, podľa ktorých správny orgán v konaní postupoval, mu takýto procesný postup nepredpisovali a nemožno konštatovať ani to, že by samostatné prejednanie každého zo skutkov bez ďalšieho spôsobilo žalobcovi ujmu na právach, prípadne by poškodzovalo verejný záujem... Za dôsledok nesprávneho právneho posúdenia veci však kasačný súd v zhode s krajským súdom

považoval to, že žalovaný pri rozhodovaní a potrestaní dvoch rovnorodých správnych deliktov vo viacčinnom súbehu neuložil žalobcovi úhrnnú sankciu za použitia absorpčnej zásady, k čomu ho zaväzuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu týkajúca sa primeranej analogickej aplikácie trestnoprávných zásad pri ukladaní sankcií za viaceré skutky (§ 41 ods. 1 Trestného zákona, § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch)... Kasačný súd je toho názoru, že povinnosť takto postupovať pri ukladaní administratívnych sankcií má správny orgán aj v situácii, keď každý zo zbiehajúcich sa správnych deliktov prejedná samostatne a potrestá samostatným rozhodnutím, ako tomu bolo v posudzovanom prípade. To v okolnostiach prípadu znamená, že po uložení sankcie vo výške 10.000, - eur za prvý správny delikt mal žalovaný pri rozhodovaní o druhom zbiehajúcim sa delikte aplikovať absorpčnú zásadu a uložiť žalobcovi úhrnnú sankciu, ktorá by zohľadňovala už uloženú pokutu vo výške 10.000,- eur, inými slovami mal postupovať tak, ako by v súčte ukladal jednu sankciu za oba skutky, pričom pri ukladaní sankcie v poradí druhým rozhodnutím mal sankciu uloženú prvým rozhodnutím odpočítať od riadne odôvodnenej výšky spoločnej úhrnnej sankcie za oba správne delikty... S ohľadom na potrebu rešpektovania doterajšej ustálenej judikatúry kasačný súd z uvedených dôvodov uzavrel, že bolo povinnosťou orgánov inšpekcie práce aplikovať v prejednávacom prípade pravidlá pre ukládanie úhrnnej sankcie za oba v súbehu spáchané správne delikty použitím absorpčnej zásady, aj keď tieto delikty neprejednal spoločne a nepotrestal jedným rozhodnutím. Sťažnostný dôvod kasačnej sťažnosti, ktorý tvrdil opak, teda že neboli predpoklady pre aplikáciu uvedenej zásady, preto považoval kasačný súd za neopodstatnený.» Napokon najvyšší súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie N-IP v zmysle všeobecných zásad trestného konania a ukládania trestov obostojí aj samostatne, pričom zohľadňovať zásady ukládania trestov a reflektovať uloženú sankciu v tomto konaní bude N-IP v samostatnom konaní, kde bude viazaný právnym názorom najvyššieho súdu z rozhodnutia č. k. 1Asan/30/2018 z 19. novembra 2019, kde výška sankcie je jasne, riadne, dostatočne a logicky odôvodnená, pričom vychádza z počtu zistených nedostatkov a ich percentuálneho vyjadrenia k celému počtu zamestnancov. Zároveň je však uložená na spodnej hranici trestnej sadzby, aby plnila hlavne preventívnu funkciu.

14. K sťažovateľkiným námietkam procesnej povahy najvyšší súd uviedol, že neboli takej intenzity, aby boli spôsobilé spochybniť zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia N-IP, preto sa nimi bližšie nezaoberal.

15. Najvyšší súd napokon konštatuje, že správne súdne prieskumu je podrobené v poradí druhé rozhodnutie N-IP, pričom nedostatky mu vytknuté rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 10Sžo/241/2015 z 29. novembra 2016 už boli odstránené. Pokiaľ ide o rozhodnutia IP-Prešov a N-IP, tie považuje najvyšší súd za zákonné, ako aj správne, pričom všeobecne odkazuje na obsahovo bohaté odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, s ktorým sa úplne stotožňuje.

II.

16. Argumentácia sťažovateľky spočíva najmä v tvrdení, že bola uznaná zodpovednou a bola sankcionovaná za správny delikt, ktorý v čase údajného spáchania nebol správnym deliktom,

čím bol porušený čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru. Stíhanie voči nej začalo až po uplynutí 4 rokov a 12 dní odo dňa kontroly, pričom jej vec bola prejednávaná a sankcia uložená po uplynutí doby na to určenej v § 19 ods. 4 zákonom o inšpekcii práce, čím bol porušený čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Bola opakovane sankcionovaná za ten istý skutok, čím bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces v nadväznosti na čl. 50 ods. 5 ústavy a čl. 4 ods. 1 protokolu. Súčasne boli voči nej vedené dve správne konania o uložení sankcie, čo koliduje s princípom proporcionality stelesneným v čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a zároveň je v rozpore s čl. 13 ods. 4 ústavy, ústiacim do § 3 ods. 4 správneho poriadku, čo spôsobilo porušenie práva sťažovateľky na tzv. dobrú správu v zmysle dokumentov Rady Európy, čl. 41 charty, ako aj právo na spravodlivý proces. V dôsledku vedenia správneho konania pre opakované dopustenie sa nelegálneho zamestnávania a následné sankcionovanie bez predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia malo byť zasiahnuté do jej prezumpcie neviny v zmysle čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru. Rozhodnutia o správnych sankciách neboli dostačujúco zdôvodnené, čo najvyšší súd nechal nepovšimnuté a mal tak zasiahnuť do sťažovateľkiných základných práv a práv v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej malo dôjsť k porušeniu zásady transparentnosti a informovanosti účastníka konania a tak okrem čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj k porušeniu čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 dohovoru. Sťažovateľka vytýkala najvyššiemu súdu aj nedostatočnosť vysporiadania sa s niektorými jej námietkami z kasačnej sťažnosti, v dôsledku čoho mal byť porušený čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy.

III.

17. Ústavný súd nepatrí do systému všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

18. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, treba poukázať na špecifickú povahu správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu,

ktorý konal ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

19. Podstatou konaní správnych orgánov na úseku inšpekcie práce, ktoré vyústili do ústavnou sťažnosťou namietaného rozsudku najvyššieho súdu, bolo preukázanie porušenia povinností súvisiacich s pracovnoprávnymi vzťahmi sťažovateľky. Ústavný súd poukazuje najmä na to, že najvyšší súd argumentačne vyvracia tvrdenia sťažovateľky o absencii protiprávneho konania z jej strany, ako aj tvrdenia sťažovateľky o uplynutí prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie, pričom odkazuje aj na odôvodnenie krajského súdu. Najvyšší súd zároveň súhlasí s krajským súdom, že v prípade sťažovateľky nejde o porušenie zásady *ne bis in idem*, pretože ide o ten istý skutok so znakmi recidívy. Ďalej sa najvyšší súd, odkazujúc na svoje rozhodnutie č. k. 1Asan/30/2018 z 19. novembra 2019, jasne vyjadril k výške uloženej sankcie, ako aj samotným zásadám ukladania trestov, s čím sa ústavný súd plne stotožnil. So sťažovateľkou možno súhlasiť, že vymedzenie skutkovej podstaty v zákone o nelegálnej práci v znení účinnom v čase spáchania skutku nie je ideálne, no je hraničné z pohľadu plnenia nárokov, ktoré sa na zákonnú formuláciu skutkovej podstaty verejnoprávneho deliktu kladú. Odkaz formou poznámky pod čiarou nie je vhodné riešenie, no poznámka pod čiarou nebola formulovaná príkladmo, ale taxatívne a uzavreto. Ústavný súd chápe výhrady sťažovateľky z pohľadu normatívneho (teda rovinnu kritiky noriem), na strane druhej ani sťažovateľka nespochybňuje spáchanie skutku, vadí jej len jeho právna kvalifikácia (posúdenie). S namietaným porušením zásady *ne bis in idem* sa súdy vysporiadali korektne [recidívu ako determinant výšky pokuty predpokladá aj § 19 ods. 6 písm. e) zákona o inšpekcii práce]. V individuálno-právnej rovine namietané rozhodnutie ústavnoprávne obstojí.

20. Vzhľadom na podrobné odôvodnenie rozsudku krajského súdu postačovalo najvyššiemu súdu v konkrétnych okolnostiach skutkového stavu len poukázať na detailné zhrnutie krajským súdom, sumarizáciu podstaty žalobných dôvodov, relevantnú právnu úpravu a na podrobné právne posúdenie veci krajským súdom. Preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukázal na jeho dôslednú argumentáciu, stotožnil sa s ňou, prípadne ju doplnil.

21. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o arbitrárnosti či nesprávnosti napadnutého rozsudku. Nemožno z neho vyvodzovať nesprávny procesný postup najvyššieho súdu vedúci k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Ako uviedol aj najvyšší súd, nesprávnym procesným postupom možno chápať taký, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

22. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v okolnostiach danej veci dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie záverov napadnutého rozsudku, pretože tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

23. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že rozsudok najvyššieho súdu a jeho odôvodnenie nie je poznačené zjavným omylom. Zároveň je akceptovateľným spôsobom odôvodnené a v spojitosti s rozsudkom krajského súdu dáva jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky a argumenty, ktoré v priebehu konania uplatnila sťažovateľka. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nebol spôsobilý porušiť základné práva a práva sťažovateľky, ktoré označila v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu